

El comte Arnau (part iv)

Joan Maragall

Totes les veus de la terra
aclamen el comte Arnau
perquè de la fosca prova
ha sortit tan triomfant:

"Fill de la terra,
fill de la terra, comte l'Arnau,
ara demana, ara demana:
què no podràs?"

"Viure, viure, viure sempre:
no voldria morir mai;
ser com roure que s'arrela
i obre la copa en l'espai.

"Els roures riuen i viuen,
pro també compten els anys"

"Doncs, vull ser la roca immòbil
entre sols i temporals".

"La roca viu sense viure,
que res la penetra mai".

"Doncs, la mar somovedora
que a tot s'obre i dóna pas.

"La mar s'està tota sola,
i tu vas acompanyat".

"Doncs, ser l'aire quan l'inflama
la llum del sol immortal".

"Ni l'aire ni el sol no estimen
ni senten l'eternitat".

"Doncs: ser home sobrehome,
ser la terra palpitant".

"Seràs roure, seràs penya,
seràs mar esvalotat,
seràs aire que s'inflama,
seràs astre rutilant,
seràs home sobrehome,
perquè en tens la voluntat.
Correràs per monts i planes,
per la terra, que és tan gran,
muntat en cavall de flames
que no se't cansarà mai.
El teu pas farà basarda
com el pas del temporal.
Totes les veus de la terra
cridaràn al teu voltant.
Et diran ànima en pena
com si fossis condemnat."

MARAGALL, Joan (1900): *Visions i cants*. Barcelona: Tip. L'Avenç.